

ЗАХТЈЕВ ЗА ДАВАЊЕ САГЛАСНОСТИ НА ИЗВЈЕШТАЈ О УРАЂЕНОЈ ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Шифра за идентификацију дисертације: 1323/15

Шифра УДК (бројчано): 821.163.41.09

Web адреса на којој се налази извјештај Комисије о урађеној докторској дисертацији:
www.ffuis.edu.ba

СЕНАТУ УНИВЕРЗИТЕТА У ИСТОЧНОМ САРАЈЕВУ

Молимо вас да, у складу са чланом 141. Закона о високом образовању, (Службени гласник РС број 67/20) дате сагласност на урађену докторску дисертацију:

Назив дисертације: **Поетика прозе Мома Капора**

Научна област УДК (текст): Књижевна критика, српска књижевност.

Презиме и име кандидата: **мр Сузана Бунчић**

Ментор и састав комисије за оцјену дисертације:

1. Др Ранко Поповић, редовни професор, Специфичне књижевности – Српска књижевност, Филолошки факултет Бањалука, Универзитет у Бањој Луци, ментор,
2. Др Саша Кнежевић, редовни професор, Специфичне књижевности (Србистика), Филозофски факултет Пале, Универзитет у Источном Сарајеву и
3. Др Жељка Пржуљ, доцент, Специфичне књижевности (Србистика), Филозофски факултет Пале, Универзитет у Источном Сарајеву.

Главни допринос дисертације:

Докторска дисертација мр Сузане Бунчић под насловом „Поетика прозе Мома Капора” испитала је цјелокупно прозно дијело писца Момчила Мома Капора које обухвата преко четрдесет наслова: романа, збирки прича, аутобиографских и мемоарских дјела, фељтона, интервјуа и хрестоматију. Овим претежним дијелом Капоровог опуса у српској науци о књижевности нико се до сада није систематски бавио. Значај и допринос ове дисертације, између осталог, јесте и у томе што је њоме по први пут систематски и у цјеловитом облику представљено прозно дјело Мома Капора и главне поетичке карактеристике прозног поступка овог писца као што су жанровска хибридна, аутобиографско исходиште, аутореференцијалност, метатекстуалност, метафикционалност, однос фикцијског и фактуалног, разнолике наративне стратегије итд. Осим тога, дисертацијом је извршено позиционирање Капоровог прозног дјела у канону српске књижевности, чиме се доприноси исправљању вишедеценијске маргинализације овог писца и његовог дјела када је у питању академско писмо.

Значај и допринос ове дисертације састоји се и у томе што је проучавање и издвајање карактеристичних поетичких принципа цјелокупне прозе Мома Капора обухватило жанровски разнородна и у сваком другом погледу разноврсна дјела. Корпусом су биле обухваћене три књиге сабраних интервјуа Мома Капора: *Сентиментални пртљаг Мома Капора*, *Сентиментални рат и мир Мома Капора* и *Сентиментални класик Мома Капор*, књиге хибридног, фељтонистичко-хроничарског карактера: *Драги наши*, *Водич кроз српски менталитет*, *Хало, Београд, 011 – Исток – Запад*, *Блокада 011, 123 недеље блокаде*, књиге аутобиографско-мемоарског и путописног карактера *Успомене једног цртача*, *Од истог писца*, *Скитам и причам*, *Путопис кроз биографију*, хрестоматија *Сентиментално васпитање*, те књиге кратких прича и романа: *101 прича*, *Смрт не боли*, *Лањски снегови*, *Белешке једне Ане*, *Хеј, нисам ти то причала*, *Фолиранти*, *Провинцијалац*, *Ада*, *Зое*, *Од седам до три*, *Леп дан за умирање*, *Хроника изгубљеног града*, *Чувар адресе*, *Ангелос*, *Самац*, *Зелена чоја Монтенегра*, *Уна*, *Елодорадо*, *Ивана*, *Конте*, *Како постати писац*, *Књига жалби*, *Досије Шломовић*, *Леп дан за умирање*, *Исповести*. С обзиром на обимност и специфичност теме и њоме дефинисаног корпуса, те непостојање сличних истраживања, у оквиру докторске дисертације „Поетика прозе Мома Капора” испитана је поетика прозних облика

Капоровог дјела у свим важнијим сегментима, почевши од експлицитних поетичких исказа писца, идеолошке и књижевноисторијске афилијације, одоса фикције и стварности, преко жанровских, структурних, тематско-мотивских карактеристика појединих сегмената Капорове прозе, те њене иманентне интертекстуалности, аутореференцијалности и метатекстуалности. Посебна пажња посвећена је наративним и композиционим техникама, концепцији градње ликова у романима, односно специфичностима наративних рјешења и облицима приповиједања у кратким причама Мома Капора.

ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Презиме и име кандидата : мр Сузана Бунчић

Назив завршеног факултета: Филозофски факултет Пале

Одсек, група, смјер: Српски језик и српска књижевност

Година дипломирања: 2007.

Назив специјализације: -

Назив магистарске тезе: Типови и функције хумора у приповијеткама Ива Андрића

Научно подручје: Књижевност

Година одбране: 2014.

Факултет и мјесто: Филозофски факултет Пале

Објављени радови кандидата:

1. Лаловић 2008: Сузана Лаловић, *Зимомора* и почеци освајања завичаја, У: Рајко Петров Ного, *Зимомора након четрдесет година*, Лакташи: Графомарк, 92–96.

2. Лаловић 2010: Сузана Лаловић, Бајка у савременом наставном процесу, *Нова школа, година V, бр. 7*, Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 200–213.

3) Лаловић, Ковачевић 2011: Сузана Лаловић, Милена Ковачевић, Средина и одрастање дјевојчица: Андрићева Роза и Самоковлијина Мирјама, *Детињство, Часопис о књижевности за децу 2/2011 (XXXVII)*, Нови Сад, 117–126.

4) Лаловић 2011: Сузана Лаловић, *Збогом, Сарајево* Радована Вучковића – паралеле са Андрићевим стваралаштвом, *Наука и политика*, зборник радова књига 5, том 1, Пале: Филозофски факултет Пале, 373–383.

5) Ковачевић, Лаловић, Крсмановић 2013: Ковачевић Милена, Лаловић Сузана, Крсмановић Душко, Утицај средњошколског успјеха на резултате теста из српског језика и књижевности у оквиру пријемног испита на Педагошком факултету у Бијељини, *Методичка пракса* број 1. Vol 13, година XIII, Београд, 63 –76.

6) Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Један Андрићев хумористички јунак, Књижевност и језик, часопис Друштва за Српски језик и књижевност Србије, год. LXI, број 1–2, Београд: Друштво за Српски језик и књижевност Србије, 57–67.

7) Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Алија Ђерзелез у свјетлу карневала, Филолог, часопис за језик, књижевност и културу, год. V, број 9. Бања Лука: Филолошки факултет, стр. 205–214.

8) Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Фра Марко Крнета – Андрићев хумористички јунак, Српска вила, часопис за књижевност, културу и науку. број 39, Бијељина: СПКД Просвјета, 223–245.

9) Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Један од могућих погледа на Андрићеву збирку „Кућа на осами”, *Нова школа*, година IX, број. 13, Бијељина: Педагошки факултет, 30–39.

10) Лаловић 2015: Сузана Лаловић, Хумор и слобода у Андрићевој „Причи о везировом слону, Наука и слобода, Научни скуп поводом стогодишњице сарајевског атентата и двадесетогодишњице рада филозофског факултета на Палама, Пале: Филозофски факултет у Палама, 701–714.

11) Бунчић 2015: Андрићеви малограђани – хуморно-иронична интерпретација, Часопис „Радови Филозофског факултета, број 17, Пале: Филозофски факултет у Палама, 111–130.

- 12) Лаловић 2015: Дефинисање појма хумор, Нова школа, година X, свеска (I), Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 90–106.
- 13) Бунчић, Милић, Симеуновић 2016: Сузана Бунчић, Сања Милић, Владо Симеуновић, Љубав и љубавници у кратким причама Мома Капора, Нова школа, година XI, свеска (I), Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 79–95.
- 14) Бунчић, Ивановић Ковачевић 2016: Сузана Бунчић, Милена Ивановић Ковачевић, Касаблијски дух у Андрићевој „Свадби”, Нова школа, година XI, свеска (I I), Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 29–35.
- 15) Бунчић Лаловић 2017: Сузана Бунчић Лаловић, Дехуманизација у хумористичком кључу, Зборник радова „Андрићева Госпођица”, Андрићева иницијатива 10. Институт за славистику Универзитета Карл Франц. Институт за славистику Универзитет Карл Франц–Народна и универзитетска библиотека Републике Српске–Свет књиге-нмлибрис. Грац–Бањалука. стр. 147–161.
- 16) Бунчић 2017: Умјетнички поступак у приповијеткама Ива Андрића, Нова школа, година XII, свеска (1), Бијељина: Педагошки факултет, 261–273.
- 17) Ивановић Ковачевић, Бунчић Лаловић 2019: Милена Ивановић Ковачевић, Сузана Бунчић Лаловић, Има ли среће на сунчаној страни? (Андрићева приповијетка „На обали), Зборник радова „Андрићева сунчана страна, Андрићева иницијатива 11. Институт за славистику Универзитета Карл Франц. Институт за славистику Универзитет Карл Франц – Народна и универзитетска библиотека Републике Српске – Свет књиге-нмлибрис. Грац–Бањалука. стр. 355–366.
- 18) Бунчић 2019: Сузана Бунчић, Интертекстуални поступци у „Англосу” М. Капора, Наука и савремени универзитет 8 – Савремени токови у науци о језику и књижевности. Филозофски факултет Универзитета у Нишу: Ниш. стр. 157–167.
- 19) Бунчић 2020: Suzana Bunčić, Kapor's Confessions between metafiction, fiction and autobiography, Fourth Internationala Scientific Conference FILKO. Philology, culture and education, Conference proceedings, Voronezh, 23–25 May 2019, Voronezh State University, Russia–Goce Delcev University: Voronezh–Shtip, str. 17–24.
- 20) Бунчић 2020: Свакодневица и фелтон "крупне ситнице" прозе Мома Капора. Зборник радова са Међународног научног скупа Српски језик, књижевност, уметност: Тако мале ствари: Интимно у књижевности и култури, књига 2. Филолошко-уметнички факултет Крагујевац: Крагујевац. стр. 501–515.
- 21) Бунчић 2021: Suzana R. Bunčić, Andrić's early stories with elements of allegory and satire, Fifth Internationala Scientific Conference FILKO. Philology, culture and education Conference proceedings, Shtip, 8–9 October 2020, Voronezh State University, Russia–Goce Delcev University: Voronezh–Shtip, str. 13–24.
- Назив и сједиште организације у којој је кандидат запослен: Педагошки факултет Бијељина
Радно мјесто: виши асистент

Потврђујемо да кандидат испуњава услове утврђене чланом 141. Закона о високом образовању (Службени гласник РС број 67/20).

У прилогу достављамо:

- Извјештај Комисије о оцјени урађене докторске дисертације;
- Приједлог одлуке Наставно-научног вијећа Филозофског факултета Пале о усвајању извјештаја Комисије за оцјену урађене докторске дисертације.

Д Е К А Н

Проф. др Драга Мاستиловић

Телефон/факс: + 387 (0)57 223 479, 227 410, Адреса: Алексе Шантића 1 71420 Пале, е-пошта: info@ff.ues.rs.ba, http://www.ff.ues.rs.ba
Telefon/faks: + 387 (0)57 223 479, 227 410, Adresa: Alekse Šantića 1 71420 Pale, e-pošta: info@ff.ues.rs.ba, http://www.ff.ues.rs.ba

Број: 1811/21

Датум: 7. 9. 2021. године

На основу члана 61. Закона о високом образовању Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 67/20), члана 57. Статута Универзитета у Источном Сарајеву (број 01-С-294-III/11, 01-С-250-X/12, 01-С-41-XVII/13, 01-С-198-XX/13, 01-С-44-XVII/13 и 01-С-419-XXXIV/14, 01-С-716-1-XXII/16, 01-С-180-1-XXVIII/17 и 01-С-307-1-XXXIV/17) и члана 93. Статута Филозофског факултета Пале, Наставно-научно вијеће Филозофског факултета Пале, на 290. сједници, одржаној 7. септембра 2021. године, донијело је

ПРИЈЕДЛОГ ОДЛУКЕ

о извјештају Комисије за оцјену и одбрану докторске дисертације
кандидата мр Сузане Бунчић

I

Усваја се извјештај Комисије за оцјену и одбрану докторске дисертације
Поетика прозе Мома Капора мр Сузане Бунчић, у саставу:

1. Др Ранко Поповић, редовни професор, Специфичне књижевности – Српска књижевност, Филолошки факултет Бањалука, Универзитет у Бањој Луци, ментор,
2. Др Саша Кнежевић, редовни професор, Специфичне књижевности (Србистика), Филозофски факултет Пале, Универзитет у Источном Сарајеву и
3. Др Жељка Пржуљ, доцент, Специфичне књижевности (Србистика), Филозофски факултет Пале, Универзитет у Источном Сарајеву.

II

Коначну одлуку о усвајању извјештаја Комисије за оцјену и одбрану докторске дисертације *Поетика прозе Мома Капора* мр Сузане Бунчић, донијеће Сенат Универзитета у Источном Сарајеву.

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Проф. др Драга Мاستиловић

Доставити:

- Сенату Универзитета;
- Кандидату;
- Комисији (1-3);
- У досије;
- У списе;
- Архиви.

Одлуком Наставно-научног вијећа Филозофског факултета Пале, Универзитета у Источном Сарајеву, број 1417/21 од 6. 7. 2021. године, именована је Комисија за оцјену и одбрану урађене докторске дисертације кандидата мр Сузане Бунчић под насловом "Поетика прозе Мома Капора"

(у даљем тексту: Комисија)¹ у сљедећем саставу:

1. др Ранко Поповић, редовни професор, Специфичне књижевности (Српска књижевности), Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци
2. др Саша Кнежевић, редовни професор, Специфичне књижевности (Српска књижевност), Филозофски факултет Пале Универзитета у Источном Сарајеву
3. др Жељка Пржуљ, доцент, Специфичне књижевности (Српска књижевност), Филозофски факултет Пале Универзитета у Источном Сарајеву

Комисија је прегледала и оцијенила докторску дисертацију и о томе подноси Наставно-научном вијећу Филозофског факултета Пале Универзитета у Источном Сарајеву сљедећи

ИЗВЈЕШТАЈ **о оцјени урађене докторске дисертације**

1. Значај и допринос докторске дисертације са становишта актуелног стања у одређеној научној области

Докторска дисертација мр Сузане Бунчић под насловом „Поетика прозе Мома Капора” испитала је цјелокупно прозно дијело писца Момчила Мома Капора које обухвата преко четрдесет наслова: романа, збирки прича, аутобиографских и мемоарских дјела, фељтона, интервјуа и хрестоматију. Овим претежним дијелом Капоровог опуса у српској науци о књижевности нико се до сада није систематски бавио. Значај и допринос ове дисертације, између осталог, јесте и у томе што је њоме по први пут систематски и у цјеловитом облику представљено прозно дјело Мома Капора и главне поетичке карактеристике прозног поступка овог писца као што су жанровска хибридна, аутобиографско исходиште, аутореференцијалност, метатекстуалност, метафикционалност, однос фикцијског и фактуалног, разнолике наративне стратегије итд. Осим тога, дисертацијом је извршено позиционирање Капоровог прозног дјела у канону српске књижевности, чиме се доприноси исправљању вишедеценијске маргинализације овог писца и његовог дјела када је у питању академско писмо.

Значај и допринос ове дисертације састоји се и у томе што је проучавање и издвајање карактеристичних поетичких принципа цјелокупне прозе Мома Капора обухватило жанровски разнородна и у сваком другом погледу разноврсна дјела.

---

¹Комисија има најмање три члана од којих најмање један није у радном односу на Универзитету

Корпусом су биле обухваћене три књиге сабраних интервјуа Мома Капора: *Сентиментални пртљаг Мома Капора*, *Сентиментални рат и мир Мома Капора* и *Сентиментални класик Момо Капор*, књиге хибридог, фелџонистичко-хроничарског карактера: *Драги наши*, *Водич кроз српски менталитет*, *Хало, Београд, 011 – Исток – Запад*, *Блокада 011, 123 недеље блокаде*, књиге аутобиографско-мемоарског и путописног карактера *Успомене једног цртача*, *Од истог писца*, *Скитам и причам*, *Путопис кроз биографију*, хрестоматија *Сентиментално васпитање*, те књиге кратких прича и романа: *101 прича*, *Смрт не боли*, *Лањски снегови*, *Белешке једне Ане*, *Хеј, нисам ти то причала*, *Фолиранти*, *Провинцијалац*, *Ада*, *Зое*, *Од седам до три*, *Леп дан за умирање*, *Хроника изгубљеног града*, *Чувар адресе*, *Англос*, *Самац*, *Зелена чоја Монтенегра*, *Уна*, *Елодорадо*, *Ивана*, *Конте*, *Како постати писац*, *Књига жалби*, *Досије Шломовић*, *Леп дан за умирање*, *Исповести*. С обзиром на обимност и специфичност теме и њоме дефинисаног корпуса, те непостојање сличних истраживања, у оквиру докторске дисертације „Поетика прозе Мома Капора” испитана је поетика прозних облика Капоровог дјела у свим важнијим сегментима, почевши од експлицитних поетичких исказа писца, идеолошке и књижевноисторијске афилијације, одоса фикције и стварности, преко жанровских, структурних, тематско-мотивских карактеристика појединих сегмената Капорове прозе, те њене иманентне интертекстуалности, аутореференцијалности и метатекстуалности. Посебна пажња посвећена је наративним и композиционим техникама, концепцији градње ликова у романима, односно специфичностима наративних рјешења и облицима приповиједања у кратким причама Мома Капора.

Научна актуелност и значај докторске дисертације „Поетика прозе Мома Капора” мр Сузана Бунчић огледа се у чињеници да обрађује готово неистражен ауторски опус Мома Капора, као и његово мјесто и значај у српској књижевности 20. и 21. вијека. На тај начин ова дисертација предствља веома значајан допринос поетолошким и књижевноисторијским истраживањима српске књижевности. Дисертација доприноси успостављању континуитета поетике новије српске књижевности и попуњава празнине настала књижевнокритичким маргинализовањем дјела Мома Капора.

2. Оцјену да је урађена докторска дисертација резултат оригиналног научног рада кандидата у одговарајућој научној области

Докторска дисертација „Поетика прозе Мома Капора” резултат је оригиналног научног рада кандидаткиње у области поетичких, теоријских и књижевноисторијских истраживања. Оригиналност се, између осталог, огледа у чињеници да је рукопис дисертације захватио недовољно истражено прозно дјело Мома Капора. Издвојивши фактуалност и свједочанску компоненту као доминанту Капоровог стваралаштва, кандидаткиња је са различитих теоријских аспеката, у складу са разноликим жанорвима Капорове прозе, испитала цјелокупно Капорово прозно стварлаштво. Свједочанска оријентација Капорове прозе производи аутобиографски квалитет, који је надређен свим другим елементима Капоровог дјела, па је у складу с тим велика пажња посвећена теорији аутобиографије и њој сличних жанрова као што су мемоари и путописи. Са друге стране журналистичка компонента Капорове прозе определијелила је кандидаткињу да у оквиру дисертације

доста пажње посвети теорији новинских жанрова, односно родовима на граничном подручју између журналистике и књижевности. Пажња је посвећена и разлозима маргинализације Капорове прозе у нуачним круговима, односно питањима која се тичу односа између тривијалне и умјетнички вриједне књижевности. Приликом анализе романа Мома Капора, кандидаткиња је показала изузетно познавање теоријских поставки ове прозне врсте, али и оригиналност у приступу и анализи појединачних остварења.

Кандидаткиња је показала темељиту упућеност у теорије поетичких истраживања, почевши од теорије прозних жанрова, питања која се тичу традиционалног и савременог схватања жанрова, нараторских теорија, у првом реду теорије наративних нивоа и типова наратора, теоријских поставки које се тичу интертектуалности, цитатности, метатекстуалности, метафикционалности, теорија перитекста, теоријским поставкама кратке приче. Уз све ово, дисертација доноси увиде у културно-друштвени, политички и историјски контекст у коме настају Капорова прозна дјела, а такође се у оквиру дисертације успоставља и књижевноисторијско ситуирање Каповог прозног дјела. При свему томе, кандидаткиња је показала способност одабира типичног и карактеристичног аналитичког узорка, како би била избјегнута непотребна понављања и гомилања текста. Самјеравајући полазне хипотезе и резултате дисертације са обимним корпусом и коришћеном теоријском и методолошком литературом, Комисија је установила свестрану упућеност кандидаткиње у теоријску литературу, те веома висок степен оригиналне апликације теоријских поставки на прозна дјела Мома Капора, односно висок степен самосталне стваралачке креације.

3. Преглед остварених резултата рада кандидата у одређеној научној области

1. Лаловић 2008: Сузана Лаловић, *Зимомора* и почеци освајања завичаја, У: Рајко Петров Ного, *Зимомора након четрдесет година*, Лакташи: Графомарк, 92–96.
2. Лаловић 2010: Сузана Лаловић, Бајка у савременом наставном процесу, *Нова школа, година V, бр. 7*, Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 200–213.
3. Лаловић, Ковачевић 2011: Сузана Лаловић, Милена Ковачевић, Средина и одрастање дјевојчица: Андрићева Роза и Самоковлијина Мирјама, *Детињство, Часопис о књижевности за децу 2/2011 (XXXVII)*, Нови Сад, 117–126.
4. Лаловић 2011: Сузана Лаловић, *Збогом, Сарајево* Радована Вучковића – паралеле са Андрићевим стваралаштвом, *Наука и политика*, зборник радова књига 5, том 1, Пале: Филозофски факултет Пале, 373–383.
5. Ковачевић, Лаловић, Крсмановић 2013: Ковачевић Милена, Лаловић Сузана, Крсмановић Душко, Утицај средњошколског успјеха на резултате теста из српског језика и књижевности у оквиру пријемног испита на Педагошком факултету у Бијељини, *Методичка пракса* број

1. Vol 13, година XIII, Београд, 63 –76.
6. Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Један Андрићев хумористички јунак, *Књижевност и језик, часопис Друштва за Српски језик и књижевност Србије*, год. LXI, број 1–2, Београд: Друштво за Српски језик и књижевност Србије, 57–67.
7. Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Алија Ђерзелез у свјетлу карневала, *Филолог, часопис за језик, књижевност и културу*, год. V, број 9. Бања Лука: Филолошки факултет, стр. 205–214.
8. Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Фра Марко Крнета – Андрићев хумористички јунак, *Српска вила, часопис за књижевност, културу и науку*. број 39, Бијељина: СПКД Просвјета, 223–245.
9. Лаловић 2014: Сузана Лаловић, Један од могућих погледа на Андрићеву збирку „Кућа на осами”, *Нова школа, година IX*, број. 13, Бијељина: Педагошки факултет, 30–39.
10. Лаловић 2015: Сузана Лаловић, Хумор и слобода у Андрићевуј „Причи о везировом слону”, *Наука и слобода*, Научни скуп поводом стогодишњице сарајевског атентата и двадесетогодишњице рада филозофског факултета на Палама, Пале: Филозофски факултет у Палама, 701–714.
11. Бунчић 2015: Андрићеву малограђани – хуморно-иронична интерпретација, *Часопис „Радови Филозофског факултета*, број 17, Пале: Филозофски факултет у Палама, 111–130.
12. Лаловић 2015: Дефинисање појма хумор, *Нова школа*, година X, свеска (I), Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 90–106.
13. Бунчић, Милић, Симеуновић 2016: Сузана Бунчић, Сања Милић, Владо Симеуновић, Љубав и љубавници у кратким причамама Мома Капора, *Нова школа*, година XI, свеска (I), Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 79–95.
14. Бунчић, Ивановић Ковачевић 2016: Сузана Бунчић, Милена Ивановић Ковачевић, Касаблијски дух у Андрићевуј „Свадби”, *Нова школа*, година XI, свеска (I I), Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 29–35.
15. Бунчић Лаловић 2017: Сузана Бунчић Лаловић, Дехуманизација у хумористичком кључу, *Зборник радова „Андрићева Госпођица”, Андрићева иницијатива 10*. Институт за славистику Универзитета Карл Франц. Институт за славистику Универзитет Карл Франц–Народна и универзитетска библиотека Републике Српске–Свет књиге-нмлибрис. Грац–Бањалука. стр. 147–161.
16. Бунчић 2017: Умјетнички поступак у приповијеткама Ива Андрића, *Нова школа, година XII*, свеска (1), Бијељина: Педагошки факултет, 261–273.

17. Ивановић Ковачевић, Бунчић Лаловић 2019: Милена Ивановић Ковачевић, Сузана Бунчић Лаловић, Има ли среће на сунчаној страни? (Андрићева приповијетка „На обали), Зборник радова „Андрићева сунчана страна, Андрићева иницијатива 11. Институт за славистику Универзитета Карл Франц. Институт за славистику Универзитет Карл Франц – Народна и универзитетска библиотека Републике Српске – Свет књиге-нмлибрис. Грац–Бањалука. стр. 355–366.
18. Бунчић 2019: Сузана Бунчић, Интертекстуални поступци у „Англосу” М. Капора, *Наука и савремени универзитет 8 – Савремени токови у науци о језику и књижевности*. Филозофски факултет Универзитета у Нишу: Ниш. стр. 157–167.
19. Бунчић 2020: Suzana Bunčić, Kapor`s Confessions between metafiction, fiction and autobiography, *Fourth Internationala Scientific Conference FILKO. Philology, culture and education, Conference proceedings, Voronezh, 23–25 May 2019, Voronezh State University, Russia–Goce Delcev University: Voronezh–Shtip*, str. 17–24.
20. Бунчић 2020: Свакодневица и фељтон "крупне ситнице" прозе Мома Капора. Зборник радова са Међународног научног скупа *Српски језик, књижевност, уметност: Тако мале ствари: Интимно у књижевности и култури, књига 2*. Филоилошко-уметнички факултет Крагујевац: Крагујевац. стр. 501–515.
21. Бунчић 2021: Suzana R. Bunčić, Andrić`s early stories with elements of allegory and satire, *Fifth Internationala Scientific Conference FILKO. Philology, culture and education Conference proceedings, Shtip, 8–9 October 2020, Voronezh State University, Russia–Goce Delcev University: Voronezh–Shtip*, str. 13–24.

4. Оцјену о испуњености обима и квалитета у односу на пријављену тему (по поглављима)²

Докторска дисертација мр Сузане Бунчић има 487 страница компјутерског текста стандардног прореда и организована је у једанаест поглавља: *Увод, Предмет и метод истраживања, Обриси експлицитне поетике Мома Капора, Жанрови Капорове прозе (хибридизација), Фактографска наративна проза Мома Капора, Аутобиографски дискурс Мома Капора, Фикционална проза Мома Капора, Интертекстуалне, аутореференцијалне и метанаративне одлике Капорове прозе, Укратко о краткој причи Мома Капора, Закључак и Литература*. Уводно поглавље је најкраће (6–9 стр.), њиме се у грубим цртама најављује проблем истраживања. У оквиру поглавља *Предмет и метод истраживања* (9–67 стр.), након дефинисања теоријско-методолошког и аналитичког апарата (на трагу поетичких истраживања Тодорова, Петковића, Долежела, Деретића, Милосављевића, Бахтина идр) и смјера у коме ће се кретати истраживање, те хипотеза и циљева истраживања, у четири

²Испуњеност обима и квалитета у односу на пријављену тему, нарочито, треба да садржи: аналитички и системски прилаз у оцјењивању истраживачког постављеног предмета, циља и задатака у истраживању; испуњеност научног прилазу доказивања тврдњи или претпоставки у хипотезама, са обрадом података

потпоглавља под насловом *Књижевни портрет Мома Капора, Пријем Капорове прозе и однос критике према њој, Друштвено-културни и књижевни контекст у коме настају Капорова дјела и Капор и политика*, дисертација се поред дефинисања корпуса истраживања бави проблемима и узроцима скрајнутости Капорове прозе (*Пријем Капорове прозе и однос критике према њој*). У потпоглављима *Друштвено-културни и књижевни контекст у коме настају Капорова дјела* дисертација се осврће на друштвену климу и стање у култури у доба формирања Капора као писца. Закључак је да је ригидност тадашњег комунистичког система, те пишево супротстављање и борба за истину и идентитет у великој мјери одредила Капоров живот, али и његову прозу. Неконформистичан и неуклопљив у било какав насилни поредак, при томе одлучан да говори јавно и истинито, Капор је својом појавом и дјеловањем у јавном животу тадашње Југославије изазивао подозрење и нетрпељивост. Нарочите проблеме Капору је проузроковао драмски текст *Vox humana* који је произвео коначан раскид са родним Сарајевом. Поред тога јавно инсистирање на своме српском поријеклу, те потписивање *Предлога за размишљање* довешће Капора у центар политичких афера чије одјеке је сачувао на страницама своје прозе, што тематизује потпоглавље *Капор и политика*.

Сљедећи велики сегмент докторске дисертације „Поетика прозе Мома Капора” под насловом *Обриси експлицитне поетике Мома Капора* (67–97 стр.) садржи два потпоглавља – *Књиге интервјуа и аутопоетичке изјаве* и *Идеолошка афилијација. ‘Сентиментално васпитање’ као оквир* и одговара на питања значаја и смисла писања, односно бави се Капоровим аутопоетичким изјавама. Како Капор своју експлицитну поетику није формулисао у виду једног заокруженог система, у обзир су узете његови поетички ставови које је износио у интервјуима и у „Предговору” *Сентименталном васпитању*. Прогласивши се свједоком једног времена, његових социјалних и културних околности и мијена, пропадања више система и држава и конституисање нових, Капор је настојао да сачува сјећање на старе вриједности марљиво биљежећи детаље из свакодневице. Враћање дуга прецима или бившим љубавима, спасавање од заборава топлих мјеста и лица представља смисао писања за Мома Капора. На властитој кожи схвативши да је лична слобода предуслов умјетничке, а стварни живот и оно проживљено коријен онога што он подразумева под добром литературом, Капор се одлучује да очима професионалца сагледава свијет око себе, учествујући и саучествујући у догађајима, те да касније пише само о ономе што је потекло из стварности. Зато Капор прецизну фактографију сматра веома битном за увјерљивост догађаја описаног у причи.

С обзиром на то да проучавање жанрова представља основни предмет поетичких истраживања трећи велики дио дисертације носи наслов *Жанрови Капорове прозе (хибридизација)* (97–148 стр.). Капорову прозу са аспекта књижевне генологије кандидаткиња проучава крећући за Тодоровљевом дефиницијом жанрова као „класа текстова” са „облигаторним дискурским својствима”, а затим закључује да се у случају прозног дјела Мома Капора наметнуло неколико специфичних питања која се тичу односа: чисти жанрови: хибридни жанрови; „велика прича”: „мала прича”; тривијална, „лака”: умјетничка, „тешка” књижевност: фикција: нефикција. Овако постављен проблем жанровских рјешења у прозном дјелу Мома Капора, нарочито проблем односа фикције и нефикције рјешавана су аплицирањем ставове Аристотела, М. Бахтина, Ј. Деретића, Г. Тартаље, С. Дамјанова. Сљедећи корак представљао је „утврђивање степена литерарности” Капорових дјела у којем се са становишта „динамичког кретања жанрова” објашњавају поступци смјене жанровских парадигми у књижевности, пратећи ставове В. Битија, М. Солара, З. Шкреба, П. Павличића и В. Жмегача, а тиме и присуство такозваних „ниских жанрова” и њихову функцију у прози Мома Капора. Пратећи савремена генолошка истраживања проистекла из Витгенштајнове теорије „породичних сличности”, односно слиједећи принцип

жанровске дескрипције, оријентисане према садржинској исцрпности, и утврђивању прототипова као најјаснијих случајева, најчистијих примјера дате категорије, цјелокупна Капорову прозу подијељена је на три прототипске скупине: фактографска наративна проза, фикцијска наративна проза и метафикцијска наративна проза. Потпоглавље *Улога оквира и перитекстуалних елемената у жанровском класификовању Капорове прозе* посвећено је откривању типова и функција перитекстуалних елемената у Капоровим дјелим. Аплицирајући теоријске ставове Ж. Дериде, Ж. Женета, В. Волфа, С. Милосављевић Милић, Н. Петковића и других, кандидаткиња открива пет доминантних типова граничног уоквиравања у прози Мома Капора. Први представља опсежнији дио текста, некада насловом (Увод, Предговор) а врло често и без наслова, али јасно смислом и темом одвојен од остатка текста. У њима аутор, представљајући се приређивачем нечијих прича, мемоара, биљежака, пронађеног рукописа, обично расправља о поетици своје прозе или конкретног дјела; о жанру текста који је пред нама и са читаоцима успоставља жанровски уговор; полемише са „озбиљном” критиком и на суптилан начин препоручује своју књигу итд. Друга врста перитекста су поднасловна одређења која Капор даје својим прозама, а која на први поглед могу збуњивати тумача, јер се често ради о споју потпуно супротстављених жанрова у класичном смислу. Трећој врсти припадају епиграми и мотои којима се често најављује тема дјела или даје семиотички кључ за читање. Четврти тип су сами наслови којима се алудира на књиге које се налазе изван опсега лијепе књижевности или кокетирају са њеним граничним жанровима, или са оним што бисмо могли назвати жанровском књижевношћу, као што је случај са књигама *Како постати писац*, *Водич кроз српски менталитет*, *Књига жалби*, *Досије Шломовић*, *Од истог писца*, *Уна* итд. И пети тип перитекста је инципит, односно почетна реченица која има нарочиту снагу, односно најчешће је програмски срачуната на то да „обећава”, односно аутоматски окупира читавог читаоца и његову пажњу нпр: *Ивана – Рат је завршен*, *Уна – Када сам је први пут угледао сат ми је стао*, *Самац – У мени расте гадан старац (...)* итд.

У поглављу *Фактографска наративна проза Мома Капора (148–187)* у оквиру потпоглавља *Фелтонистичка проза Мома Капора* анализирана је фелтонистичко-хроничарска проза Мома Капора на примјерима књига *011 – Исток – Запад*, *Хало, Београд*, *Драги наши*, *Блокада Београда*, *123 недеље блокаде* и *Водич кроз српски менталитет*. При томе је највише пажње посвећено књигама *011 – Исток – Запад* и *Драги наши*, као најрепрезентативнијим, а све је организовано у два потпоглавља: *Фелтонистичка проза Мома Капора* и *Београд и Србија међу свјетовима*. Кандидаткиња је дошла до закључка да Момо Капор темама које обрађује у својим фелтонистичким текстовима приступа на два начина, или изразито субјективно, најчешће када су у питању теме националног опстанка, српског идентитета који се у глобалном друштву опире унификацији, или изразито рационално – кад критички промишља о српским манама, недоследностима, опортунизму, лаком мијењању идеолошких ставова. Са генолошког становишта ради се о колажним и хибридним творевинама у којима је веома тешко одредити јасне границе кратке приче, цртице, писма, фелтона, записа, репортаже, прозне скице, анегдоте, есеја, вијести, досјетке, портрета. Предмет Капорових опсервација при томе су свакодневне ситнице, а хумор и иронија, те козерско поигравање изразом остају препознатљиви знаци Капоровог прозног писма. Поред тога, аутоцитатност и аутореференцијалност које су карактеристичне за цјелокупно стваралаштво не изостају ни у овим кратким формама. Све што је Момо Капор касније написао зачело се у фелтону. Фелтонизација фикцијског стваралаштва видљива је готово у сваком роману. Она се најприје огледа у фрагментарној структури многих Капорових романа, чији дијелови неријетко могу да се читају као одвојене цјелине, потом у изразито субјективном, импресионистички обојеном изразу који често вијуга вођен асоцијативним кретањима нараторове мисли, а затим и на плану стила гдје су честа анегдотска поентирања, персифлажно-иронична приказивања неке личности или појаве,

коментари у функцији додатног појашњења или гноме, сликовитост израза у коме су веома честе перифразе, кумулације, амфиболије, хиперболе итд.

Уочивши да цјелокупно прозно дјело Мома Капора припада, или у дискурсној или у дијегетичкој равни, или у цјелини аутобиографији, велику дио дисертације под насловом *Аутобиографски дискурс Мома Капора (187–273)* кандидаткиња је посветила анализи аутобиографских жанрова Капорове прозе. Уз консултацију широког спектра литературе, (почевши од теорије Филипа Лежена, преко теоријских увида Хелене Саблић Томић, Јована Деретића, Андреје Златар, Пола де Мана, Марине Велчић, Николе Грдинића, Мирјане Д. Стефановић, Жаклине Радић Дувњак, Милисаве Савића, Сержа Дубровског) прво су дефинисана жанровска обиљежја два доминантна жанра аутобиографске прозе Мома Капора – мемоара и аутобиографије. Утврдивши да је основна разлика међу њима у томе што је у аутобиографији приповиједње усмјерено на субјективни доживљај властитог живота и свијета, док је у случају мемоара по сриједи објективније приповиједње усмјерено на приказ догађаја у широј друштвеној заједници, кандидаткиња у оквиру потпоглавља *Мемоарско-есејистичка проза Мома Капора* анализира књиге *Успомене једног цртача* и *Од истог писца*, док се у оквиру потпоглавља *Путписна проза Мома Капора – између писања о свијету и исписивања бави књигама Скитам и причам* и *Путпис кроз биографију*.

Успомене једног цртача композиционо посматрано су фрагментара структура, састављена од поглавља различите дужине. Неки текстови, јасно је то по томе што одмах иза наводника слиједе „(...)”, су преузети из других већих цјелина и објављивани раније у другим књигама. Готово сваки фрагмент је интермедијално допуњен Капоровим цртежом. При томе Капор настоји да што вјеродостојније прикаже своје савременике, учитеље и цјелокупно сликарство, онако како се са њима суретао. Зато су *Успомене* више од осталих штива окренуте портретима стварних људи, сликара и умјетника. Нагласак је на спољашњим околностима у којима се аутор и наратор мемоара развијао. Ипак, истовремено он коментарише и допуњује прошле догађаје из садашњег тренутка, дајући им нову боју и јасан етос. Иако смо их означили мемоарима по преовлађујућем типу дискурса, *Успомене једног цртача* ипак представљају полидискурзивну, колажну прозну творевину, на моменте веома налик монографији, на моменте биографском и љетописном штиву, снажно обојеним пишчевим субјективним етосом.

Од истог писца, искључујући уводни дио у коме се писац представља, сабране су Капорове медитације о разним темама које су писца заокупљале током живота. Тематика и дијапазон ове Капорове књиге може се сматрати прозним портретом Мома Капора, његовим мисаоним и емоционалним другим животом у тексту. Изразито колажног карактера, књига обухвата велики број различитих жанрова као што су интервју, есеј, коментар, путничка скица, приповијетка, фелтон, пасаж, анегдота, натпис, коментар, критика итд. који бивају активирани по потреби мемоарског односно аутобиографског субјекта да изрази свој унутрашњи мисаони и емоционални свијет, „ствари од којих је саткан” Момо Капор изнутра. Апсолутно сваки поднаслов у овој књизи дио је и неке друге Капорове књиге или више њих, тако да се с правом може тврдити да Капор спада у ред најаутоцитатнијих и најауторerefлексивнијих писаца на српском говорном подручју, чија проза представља један велики колажни отворени текст у коме је готово немогуће одредити колико је пута неки мотив, опис или сцену писац поновио или уз незнатна преиначења поново вратио у други текст. И у књизи *Скитам и причам* и у *Путпису кроз биографију* ријеч је о низу текстова међусобно више или мање повезаних основном тематском нити која се, нарочито у првој књизи, често прекида. Већи број текстова из обје књиге претходно је објављиван и то прво у новинама у виду фелтона. И трећа се тиче Капоровог општег става према наративним прозним дјелима која у случају овог писца настају превредновањем и онеобичавањем ранијих аутоматизацијом премјештених жанрова у оквиру популарне и тривијалне књижевности те њиховим

„попуњавањем савременошћу”. На овај начин се путопис, по дефиницији хибридни жанр, у Капоровом случају додатно усложњава и израста у аутентичну стваралачку творевину. Фактографска и фикционална измијешаност, иначе карактеристична за овај жанр, у Капоровом случају најрадикалније бива спроведена. Капоров је путопис због тога фини меланж аутобиографије (дневника), аутофикције, збирке прича и путописа. Нећемо у овим путописима наићи на детаљне описе људи и мјеста која је писац посјетио, али ћемо наићи на изузетно богатство детаља који попут избрушених драгуља скрећу пажњу на оно што чини бит неке ствари или појаве. *Путопис кроз биографију* представља једно од поетички најуспјелијих дјела Мома Капора. У њему је писац, закључује кандидаткиња, готово до перфекције довео основне постулате своје поетике. Аутобиографско писање и хомодијегетичко приповиједање, мозаичка структура, тематизација властитог постојања у одразу друштвено-историјског тренутка, приповијест о сусрету са свијетом, полидискурзивност, фикционализација властитог живота (аутофикција), коментарисање процеса настајања дјела (метатекстуалност и метафикционалност) све се то овдје складно слило у композиционо успјело дјело

У оквиру поглавља под насловом *Фикционална проза Мома Капора (273–366)* кандидаткиња је обрадила романе и кратке приче овог аутора, са нарочитим акцентом на наративне стратегије и интертекстуалне, аутореференцијалне, метатекстуалне стратегије у обликовању текста, те романескни третман категорија времена и простора, специфичних поступака градње ликова, односно присуство аутобиографских наноса. Ово поглавље организовано је у два потпоглавља *Женетова анализа наративног текста* и *Приповиједне инстанце и наративни нивои у романима Мома Капора*, а осим тога сваком од анализираних романа у оквиру ових потпоглавља посвећен је засебан параграф у виду пот-потпоглавља – укупно њих осам. Да би дисертација добила што прегледнији и заокруженији облик, кандидаткиња је изучавање инетертекстуалности и осталих видова цитатних и аутореференцијалних релација у Капоровим романима издвојила у засебно поглавље. У анализи романа Мома Капора највећа пажња посвећена је наратолошкој анализи текста. Примјењујући постулате Женетове теорије, нарочита пажња посвећена је анализи наративних нивоа и наратора, а хомодијегетичку наративну позицију која, по аутоматизму, са собом повлачи јасне жанровске и семантичке импликације – исповиједање, свједочење, аутобиографизам, вјеродостојност – кандидаткиња посматра као модел који највише утиче на облик и значење романа Мома Капора. Изабравши форму ретроспективног првог лица Капор је подесио своје приповиједање визији свијета и имплицитним поетичким начелима своје прозе која подразумијевају непосредност, аутентичност, искуственост и доживљеност онога о чему се приповиједа. Наративне ситуације у Капоровим романима некада су прилично компликоване. У највећем броју његових романа долази до вишеструких удвајања наративних инстанци и нивоа, односно до „полидијегетичке” нарације. У оквиру поглавља *Приповиједне инстанце и наративни нивои у романима Мома Капора* анализирани су романи *Белешке једне Ане* и *Хеј, нисам ти то причала*, *Провинцијалац*, *Зое* и *Ивана*, *Уна*, *Леп дан за умирање*, *Зелена чоја Монтенегра*, *Досије Шломовић*, *Конте*. У свима њима издвојено је неколико карактеристичних наративних поступака: удвајање наратора, честа промјена приповиједне перспективе, богата мрежа временских ахронија, често примат итеративног приповиједања, полидијегетичка структура, метатекстуалност, метафикционалност, аутореференцијалност и поступци металептичких прекорачења, пародије, *mise en abyme* итд.

Анализирајући Капорово прозно дјело кандидаткиња је уочили његову иманентну интертекстуалност, а у склопу ње, прво се још једном вратила на хрестоматију *Сентиментално васпитање* и испитала поријекло и значај цитатних предложака у њој, као и њихово ширење на доцнији Капоров прозни опус. И на садржинском и на формалном плану Капорово дјело је ризница цитатних релација. Она наводи да се у

Капоровим дјелима налазе готово сви облици ове књижевне појаве - инетроекстуалност у смислу инетрлитерарности, метатекстуалност у смислу проблематизовања властитог дјела и писања, те односа критике према њему, те аутореференцијалност, то јест, однос према ранијим дјелима и њихово проблематизовање у каснијим. Ту су још интермедијалност која се огледа не само у цртежима који пресијицају нека од његових дјела већ и у тзв. музикализацији текста, као и интересемиотичка цитатност која се огледа у цитирању предлогака популарне културе, симбола једног времена, филмске продукције, цитатима или квазичитатима средстава информисања итд. Поглавље *Интертекстуалне, аутореференцијалне и метанаративне одлике Капорове прозе (375–450)* конциприрано је на теоријским поставкама Дубравке Ораић Толић, Марка Јувана и Патрише Во и у њиховим оквирима анализирани су романи *Ангелос, Исповести, Како постати писац, Чувар адресе, Исповести и Легенда о Табору*, а свакоме од њих посвећено је потпоглавље (укупно 6).

Поглавље *Укратко о краткој причи Мома Капора (450–467)* доноси кратак осврт на жанр кратке приче у оквиру кога су уз консултовање Едгара А. Поа и Владиславе Гордић Петковић обрађене приче са темом љубавних односа из збирке *101 прича*. Кандидаткиња закључује да се Капоров прозни поступак у овоме жанру, нарочито када је тема љубави у питању у великој мјери своди на бихевиоризам, а да је Капор прави мајстор кратке приче у српској књижевности.

На концу у *Закључку (467–477)* су прегнантно донесене основне хипотезе и резултати истраживања, док је у *Литератури (477–478)* прво предочен списак кориштених извора – 36 јединица, као и импресиван списак опште и предметне литературе.

5. Научне резултате докторске дисертације

Свестрана и темељита анализа остварена у докторској дисертацији кандидаткиње Сузане Бунчић под насловом „Поетика прозе Мома Капора“ освијетлила је у цјелости сложену књижевноумјетничку грађевину једног веома плодног и широко познатог ствараоца, чије је дјело на карактеристичан начин обиљежило српску прозу краја двадесетог и почетка двадесет првог вијека. Аутобиографска и хомодијегетичка по својим иманентним својствима, Капорова проза не само да не представља руб српске књижевности, предочава убједљиво ова дисертација, већ се у потпуности уклапа у њену магистралну линију. Овај свој одрешит крајњи закључак кандидаткиња поткрепљује важним поетичким ставом врсног историчара српске књижевности Јована Деретића који наглашава да се управо у постојању, учесталости и вриједности аутобиографски прозних текстова налази најбитнија одлика српске књижевности уопште, односно да је аутобиографија *differentia specifica* српске књижевности у систему других националних литература. Овај став он поткрепљује чињеницом да је дисконтинуитет, као друго важно обиљежје српске књижевности, превладан управо захваљујући постојању нефикционалних – историографских и дидактичко-васпитних жанрова, који су одржавали свијест о почецима, посебности и важности поштовања традиционалних образаца српске књижевности. Капорова проза прије свега представља свједочанство о једном не тако давно прошлом времену о коме је сразмјерно мало писано. Са друге стране, богатство и разноврсност различитих наративних стратегија својствених постмодернистичкој поетици, поигравање њима и читаочевим знањем у прози Мома Капора доведени су до високог степена поетичке освијештености. Међутим, иако своја дјела гради на неким од стратегија својствених постмодернизму као доминантној књижевној струји у доба када ствара, Капор својом прозом идеолошки, етички и вриједносно свједочи сасвим супротан став постмодернистичкоме. Момо Капор не само да вјерује у дубоко хуманистичке вриједности попут истине, морала, достојанства, образовања, умјетности,

индивидуалног и колективног идентитета, већ их на сасвим отворен начин (комуникативност Капоровог дјела) и пропагира. Капорово дјело припада тестимонијалном и „тестаментарном” типу писма. Тематизујући оно што најбоље познаје, себе, свој народ, своју државу, градове, књижевност и сликарство, медије и начин на који обликују стварност, ова проза у доба поплаве доконструкције и бесмисла смисао проналази у преношењу истине и духа једног времена на своје ближње – своје сународнике о којима и пише. Афирмисање вриједности Капорове прозе остварено је овом дисертацијом на узорно научан начин и представља важан корак у процесу канонизације једног популарног писца коме је управо та популарност бивала највећа сметња кад је у питању озбиљна критичка рецепција.

6. Примјењивост и корисност резултата у теорији и пракси³

"Поетика прозе Мома Капора" први је монографски рад који се системски бави цјелином прозног опуса нареченог писца и, с тим у вези, доноси исцрпан преглед поетичке проблематике. С те стране дисертација представља несумњиво користан теоријски прилог изучавању књижевног дјела Мома Капора и значи научни помак који ће сви будући истраживачи ове филолошке проблематике морати да имају у виду. Корисност ове дисертације може доћи до пуног изражаја и у наставној пракси на универзитетима, у средњим и основним школама. Таква примјењивост и корисност резултата истраживања огледа се у цјеловитој интерпретацији прозног дјела Мома Капора, чиме се оно веома озбиљно уводи у оквире академског проучавања.

7. Начин презентирања резултата научној јавности⁴

Резултати рукописа докторске дисертације „Поетика прозе Мома Капора”, кандидаткиње мр Сузана Бунчић једним дијелом су презентовани научној јавности кроз саопштења на научним скуповима и конференцијама, те кроз објављивање радова у зборницима радова са научних скупова и у истакнутим националним научним часописима из области науке о језику и књижевности.

Бунчић, Милић, Симеуновић 2016: Сузана Бунчић, Сања Милић, Владо Симеуновић, Љубав и љубавници у кратким причама Мома Капора, *Нова школа*, година XI, свеска (I), Бијељина: Педагошки факултет у Бијељини, 79–95.

Бунчић 2019: Сузана Бунчић, Интертекстуални поступци у „Англосу” М. Капора, *Наука и савремени универзитет 8 – Савремени токови у науци о језику и књижевности*. Филозофски факултет Универзитета у Нишу: Ниш. стр. 157–167.

Бунчић 2020: Suzana Bunčić, Kapor`s Confessions between metafiction, fiction and autobiography, *Fourth Internationala Scientific Conference FILKO. Philology, culture and education, Conference proceedings, Voronezh, 23–25 May*

³ Истаћи посебно примјењивост и корисност у односу на постојећа рејешења теорије и праксе

⁴ Наводе се радови докторанта у зборницима и часописима у којима су објављени (истраживачки проблеми и резултати предмета истраживања докторске дисертације)

2019, Voronezh State University, Russia–Goce Delcev University: Voronezh–Shtip, str. 17–24.

Бунчић 2020: Сузана Бунчић, Свакодневица и фељтон "крупне ситнице" прозе Мома Капора. Зборник радова са Међународног научног скупа *Српски језик, књижевност, уметност: Тако мале ствари: Интимно у књижевности и култури, књига 2*. Филолошко-уметнички факултет Крагујевац: Крагујевац, стр. 501–515.
Крагујевац.

Поред тога, кандидаткиња је имала сљедећа саопштења на научним конференцијама:

Бунчић 2019: Сузана Бунчић: Интертекстуалност као обликотворно начело у роману *Чувар адресе* Мома Капора. Међународната конференција „ОТ СЛОВО КЪМ ДЕЙСТВИЕ: РАЗКАЗИ И РЕПРЕЗЕНТАЦИИ“, 2–4 мај 2019 г. Софийски универзитет „Св. Климент Охридски“: Софија.

Бунчић, Милановић 2018: Сузана Бунчић, Нина Милановић, Поетика, језик и стил „Путописа кроз биографију“ Мома Капора, *Наука и настава данас*, 9. скуп са међународним учешћем, Бијељина: Педагошки факултет, 30. новембар 2018.

Бунчић 2018: Сузана Бунчић, „Vox humana“ Мома Капора у књижевном и политичком контексту седамдесетих година двадесетог вијека. Научни скуп са међународним учешћем *Српско друштво и стогодишњица завршетка великог рата, резултати и посљедице*, 25. „Вишњићеви дани“, Бијељина: СПКД Просвјета Бијељина, 6. 11. 2018.

Бунчић 2020: Сузана Бунчић, Приповиједне стратегије и прича у роману Досије Шломовић, *XV међународни научни скуп Српски језик, књижевност, уметност*, 25–27. октобар 2020. ФИЛУМ: Крагујевац.

8. ЗАКЉУЧАК И ПРЕДЛОГ⁵

На основу свега што је предочено у извјештају, Комисија закључује да докторска дисертација мр Сузана Бунчић под насловом "Поетика прозе Мома Капора" у свим елементима одговара предвиђеним узусима ове академске форме. Дисертацијом је показана стваралачка научна креативност, свестрана упућеност у историјат проблема, владање књижевним методима и способност њихове примјене, познавање књижевнотеоријске и књижевноисторијске проблематике широког опсега, те посебно познавање најужег предмета истраживања, прозног књижевног дјела Мома Капора. Почетне хипотезе у вези с поетичком проблематиком Капоровог прозног опуса досљедно и прецизно су аналитички образложене и синтетички заокружене у главним дијеловима студије. Дисертација представља значајан допринос расвјетљаваљу кључних поетичких законитости прозног дјела Мома Капора и као

⁵У закључку се, поред осталог, наводи и назив квалификације коју докторант стиче одбраном тезе

таква представља вриједан прилог српској филолошкој науци, а кандидаткињу Сузану Бунчић препоручује за стицање звања доктора књижевноисторијских наука. У складу са свим што је наведено, Комисија предлаже Наставно-научном вијећу Филозофског факултета Пале да прихвати овај извјештај и упути га на усвајање Сенату Универзитета у Источном Сарајеву, након чега би у законском року био одређен и термин усмене одбране докторске дисертације.

Мјесто: Пале

Датум: 28. 7. 2021.

Комисија:

1. Саша Кнежевић, редовни професор, Специфичне књижевности (Српска књижевност), Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет, предсједник Комисије;

---

2. Ранко Поповић, редовни професор, Специфичне књижевности (Српска књижевност), Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, ментор;

---

3. Жељка Пржуљ, доцент, Специфичне књижевности (Српска књижевност), Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет, члан Комисије;

Издвојено мишљење⁶:

1. _____, у звању _____ (НО _____, УНО
_____, Универзитет _____,
Факултет _____ у _____, члан Комисије;

---

⁶Чланови комисије који се не слажу са мишљењем већине чланова комисије, обавезни су да у извештај унесу издвојено мишљење са образложењем разлога због се не слажу са мишљењем већине чланова комисије (члан комисије који је издвојио мишљење потписује се испод навода о издвојеном мишљењу)